

A Maradék

Ismeri ezt a kutyát, kedves Olvasó? Nem? Pedig bizonyosan találkozott már vele, csak nem jegyezte meg. Ő a Maradék. Általában középtermű, fekete, simaszőrű eb, kissé csámpás lábakkal, a háta fölé kunkorodó farokkal és kajla fülekkel. Nem emlékeztet semmilyen kutyafajtára – valószínűleg hetedízigen nem volt egyetlen fajtatiszta őse sem. Ha mégis, akkor szinte biztosan van benne egy kis vizsla, egy kis kopó, egy kis tacskó, egy kis schnauzer, no meg persze némi német juhász, csipetnyi puli, és talán valamilyen terrier is. Nem kimondottan öreg, de már nem is egészen fiatal, éppen hogy elkezdtek kopni a metszőfogai.

Amikor a menhelylátogató szemlélődve, leendő négy lábú társát keresve végigsétál a boxok előtt, ő is reménykedve sorakozik fel a rácsnál, de hiába: szinte biztosra vehető, hogy nem rajta akad meg a fürkésző szempár. Hiszen mindig lesz olyan, aki fiatalabb, szebb, akinek borzas üstöke vagy jópofa szakálla, esetleg fekete monoklit visel a bal szemén. Aki olyan kicsi, hogy ölbe lehet venni vagy olyan nagy, hogy kinézhető belőle a marcona házőrző, netán annyira elesettnek látszik, hogy éppen ezért esik meg rajta az állatbarát szíve – egyszóval megjegyezhető. Bármilyen hihetetlennek hangzik, még a háromlábú vagy vak kutyának is több esélye van arra, hogy gazdát találjon, mint a Maradéknak.

Ő lesz az, aki minden valószínűség szerint élete végéig menhelylakó marad, s még örülhet, ha elkerüli a végzetes injekciót. Pedig a Maradék keblében éppolyan hűséges kutyaszív dobog, mint bármelyik társáéban – talán még odaadóbb, még lelkesebb! Ő is megugatja az idegent, ő is vissza tudja hozni a labdát, ő is képes kitalálni a gazdája gondolatát, mosolyt fakasztani az ajkán, és még ki tudja hányféle képesség rejlik benne – mindebből azonban semmi nem derül ki az alatt a néhány másodperc alatt, amíg az EMBER végigméri a rácsos boxajtó mögött. Arra a pár pillanatra nem több ő, mint egy jellegtelen, kajla fülű, csámpás lábú, sima szőrű fekete keverékkutya – amelyet ezerszer láttunk már és egyszer sem jegyeztük meg.

És amikor a látogató továbblép a következő bokszt elé, nem is gondol arra, hogy az imént látott szempár talán már századszor nézett fel bizakodva a rács túlsó oldalán álló kétlábú idegenre, már száz társát elvitték a szomszédos rekeszekből, s hogy talán éppen holnap lesz az a nap, amikor kimondják felette az ítéletet: nem kell senkinek.

Ezért kérünk mindenkit, aki kutyát szeretne örökbe fogadni, hogy jussanak eszébe e sorok, ha megpillantja a gazdára várók tömegében a kajla, csámpás, fekete kiskutyát.

(Kicsi Bleki emlékére)

